27 d'agost: Santa Mònica

Text de l'Evangeli (*Lc* 7,11-17): En aquell temps, Jesús se n'anà en un poble anomenat Naïm. L'acompanyaven els seus deixebles i molta gent. Quan s'acostava a l'entrada del poble, duien a enterrar un mort, fill únic d'una dona que era viuda. Molta gent del poble acompanyava la mare. Així que el Senyor la va veure, se'n va compadir i li digué: «No ploris» (...).

Santa Mònica

Mn. Antoni CAROL i Hostench
(Sant Cugat del Vallès, Barcelona, Espanya)

Avui l'Església s'alegra amb la santedat d'una gran mare de família: santa Mònica (332-387), nascuda prop de Cartago. Gran per la seva pietat —sovint suplicava amb llàgrimes— i gran pel "gran" fill que ella lliurà al cristianisme: sant Agustí.

Mònica es un exemple d'esposa-mare plena de fortalesa, envoltada de sofriments, amb una pietat tenaç i, alhora, tendra. Assolí la conversió d'un difícil marit i la més àrdua encara conversió del seu fill Agustí. Suplicava Déu fins i tot amb llàgrimes, a les que el seu fill corresponia rient-se'n. Déu es compadí d'aquelles llàgrimes però, alhora, Déu també premià l'esforç humà tenaç de la santa. En efecte, ella no dubtà en desplaçar-se fins a Roma per tal de cercar Agustí, qual, sense entranyes de fill, fugia de la seva mare.

—Un bon instrument de Déu, sant Ambròs, bisbe de Milà, aconseguí —finalment— guanyar per a la fe el jove Agustí. Poc després, Mònica eixia d'aquest món tot veient el seu fill batejat, el futur bisbe d'Hipona i el major dels pares de l'Església d'Occident.